

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

9 MART PERŞEMBE
SAYI: 2017/10 No: 497
4 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4,5 TL.

Tayyip Erdoğan, 8 Mart Dünya Kadınlar Günü
öncesinde yaptığı konuşmada, "Kadın insan
olarak kabul edersek pek çok şey çözülür" dedi.

SELAM DÜNYALI BEN İNSANIM!..

Sanduk İçi

ERSİN KARABULUT

BİGÜN SINIFTA Bİ ÇOCUKLA SACMASAPAN TARTIŞMAYA BAŞLADIK BEN BÖYLE KARŞIMDAKI NASIL OLSA ÇALIŞTIĞI HALDE ANCAK GERİZEKALILAR SINIFINA GİREBİLEN BİRİ DİYE DÜŞÜNDÜĞÜMDEN SÖYLEDİKLERİNİ HİÇ ÖNEMSEMEDİM BAŞTA, AMA Bİ BAKTIM GAYET MANTIKLI KONUŞUYO. SAKIN FİLAN DA BÖYLE, GAYET NET. İNANILMAZ G.T OLDUM VE NE YALAN SÖYLİYİM SACMALADIM BAYAA.

KABUL EDEMEDİM AMA HAKLIYDI RESMEN.

...ÇALIŞIRKEN FİLM MÜZİK DİNLEMekten SIKILDIĞIMDA O Bİ KANAL VAR YA, ORDAKİ TARTIŞMA PROGRAMLARINI DİNLIYORUM. YOK "GÜNDEMİN SESİ", YOK "DOĞRULUK PAYI" FİLAN HANI OLUYO YA YALAN YALAN PROGRAMLAR.

İSİMİNİ TABİ Kİ VEREMİYCEM AMA, Bİ MİLLETVEKİLİ VAR, SANIRIM ŞU DÜNYADA EN ÇOK İMDEME BULANDIRAN İNSAN O'DUR. Bİ İNSAN BU KADAR MI YALANCI VE AŞAĞILIK OLUR, HİÇ Bİ ŞEKİLDE DOĞRULU BULMA AMACI YOK, HATTA İKNA ETME AMACI DA TAŞIYIYO BU HERİF. ORAYA ÇIKMASININ TEK AMACI VAR, KARŞISINDAKİNİ SINIRLADIRIP DELİRTMEK VE ONU İZLEYENLERE ASABI BİRİYMİŞ GİBİ GÖSTERMEK.

E NİYE İZLIYOSUN DİYE SÖRARSANIZ DA HAKLISINIZ AMA, İSTE BEN DE BELKİ YENİLİR DİYE Bİ UMUTLA BAZEN DİNLIYORUM, AMA NAFİLE. BÖYLE Bİ İNSANI YENEMEZSİNİZ

NİYE YENEMEZSİNİZ BÖYLELERİNİ BİLİYO MUSUNUZ?

SİZE İSTEDİKLERİ GİBİ VURULP ZARAR VERİRLER. ÇÜNKÜ SİZ BİŞEYE İNANIR VE TUTUNURSUNUZ, ONU BIRAKAMADIGINIZ İÇİN YERİNİZ BELLİDİR, KACAMAZSINIZ DA.

AMA İÇTEN İÇE, VÜCUTLARININ İÇİNDEKİ OMURGASIZLIĞI DA BİLİP SİZE SINIR OLURLAR. TİPKİ BENİM DERSHANEDEKİ ÇOCUĞA YAPTIĞIM GİBİ, SADECE KAZANMAK İÇİN MÜCADELE EDERLER. TUTUNDUKLARI BİŞEY OLMADIĞI İÇİN KENDİLERİNİ ŞANSLI BİLE SAYAR BUNLAR.

AMA GÜN GELİP ORTALIĞI SULAR BASTIĞINDA DEFOLUP GİDEN YİNE ONLAR OLUR.

AKKUSUZ

Normal şartlar altında toplumsal mücadeleler sonucunda toplumun muhtelif grupları haklarını siyasi

otoriteye kabul ettirir. **Yeni Türkiye'de** de kadın hareketinin onlarca yıllık mücadelesi sonunda siyasi otorite dize gelmiş ve belki de kadını insan olarak kabul etmenin iyi olacağını söylemek zorunda kalmıştır. İnsanlık için minicik ama **Yeni Türkiye** için devasa bu adımı kutlamak, **Yeni Türkiye'de de güzel şeyler oluyor**, demek boynumuzun borcudur.

Normal şartlar altında hükümetlerin yaptığı yatırımlar halka hizmet ve devlete de gelir olarak geri döner. Zaten hükümetler de öyle şaşkoloz Tahtakale borsacısı gibi yatırım yapmaz, riske girmezler çünkü harcadıkları para babalarının floş kaçakçılığıyla indirdiği para değil, ülkedeki tüm vatandaşların parasıdır. Ama her nedense **Yeni Türkiye** ballandıra ballandıra anlatılan, havai fişeklerle kutlanan, kabara kabara anlatılan ve tüm kanalların canlı yayında duyurduğu yatırımları karşılığında her yıl yüzlerce milyon dolar para kaybeder. Dünyada "Gelin ülkenize yatırım yapın, zarar ederseniz biz karşılayacağız, üstüne de siz bir çuval para vereceğiz," diye yatırımcı çağıran tek ülke emin olun ki **Yeni Türkiye'dir**. Bu şartlarda yabancı yatırımcıların **Yeni Türkiye'ye** gelmemesi hatta dünyadaki tüm ülkelerdeki yatırımlarını bırakıp hep beraber **Yeni Türkiye'ye** yerleşmemesi gerçekten dış güçlerin bize karşı tavır aldığını düşündürür. Zira çıkışta kaybettüğünüz parayı verip üstüne bir de cebinize harçlık koydukları bir kumarhaneye insanların girmek istememesi düşünülemez.

Normal şartlar altında bilhassa resmi haber ajansları, haber yazarları son derece keskin jürelere ve kurallara bağlı kalırlar. AP'nin BBC'nin New York Times'ın ajansların yayınlarında kullanacakları dile, kelimelere ve imla kurallarına ait kılavuzları vardır ve bu çerçevede içinde kalırlar. Ama **Yeni Türkiye'nin** resmi haber ajansının kendisini içinde kalmak zorunda hissettiği tek çerçeve Kismetse Olur çerçevesidir. **Yeni Türkiye'nin** resmi haber ajansı, mahallenin meraklı laz bakkalıyla, laf sokma heveslisi sakız patlatan dilberi arasında gidip gelmektedir.

Normal şartlar altında bir ülkenin üniversiteleri bilim ve düşünce üretmekle görevlidir. Üniversiteler gençlerden birer araştırmacı, araştırmacılardan bilim insanı yapar. Ama **Yeni Türkiye'nin** üniversiteleri gençlerini de, araştırmacılarını da, bilim insanlarını da kırıp kırıp zanlı yapmaktadır.

Normal şartlar altında insanlar rüşvet verdiklerini pek de öyle ulu orta hele de mahkeme salonunda ve üstelik sorulmadan söylemezler. Bir insanın, başka bir suçtan yargılandığı mahkemede, ihale alabilmek için yıllardır rüşvet verdiğini dile getirmesi için ansızın çok büyük bir pışmanlık duyarak "Bunun da cezasını çekeyim bari," demesi gerekir. Ama **Yeni Türkiye'de** bazı sanıkların, itiraf değil savunma olarak ihale alabilmek için rüşvet verdiklerini söylediklerini görebilirsiniz. Bir insanın, suçsuzluğunun kanıtı olarak bir siyasi partiye rüşvet verdiğini söylediği garip ülkeye **Yeni Türkiye** denir.

©baris_uygur

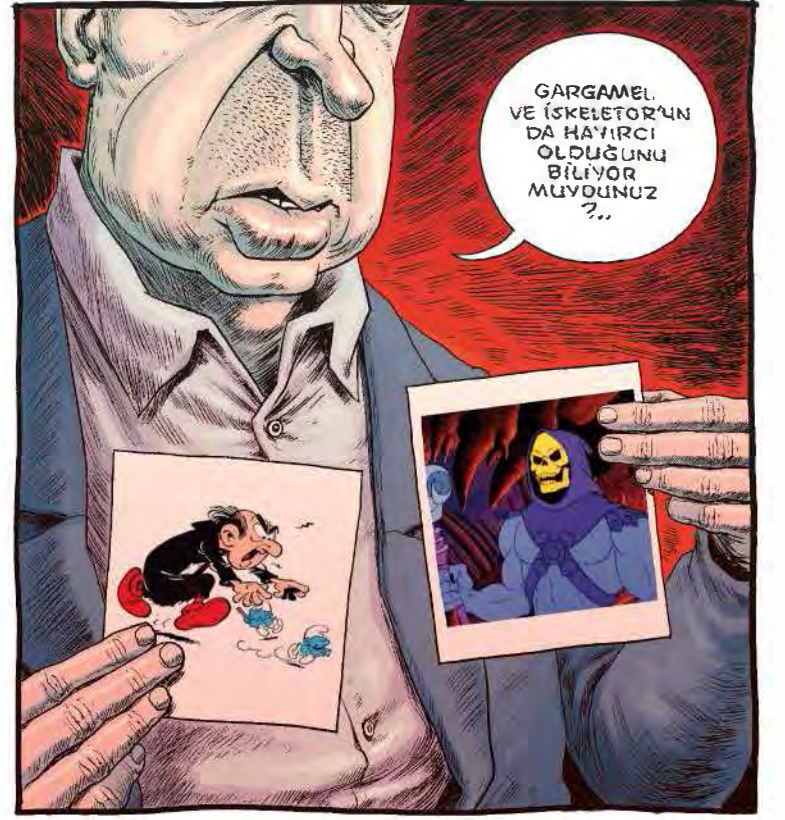
Osmangazi Köprüsünde 50 günlük zarar 225 milyon lira... Bu zarar devlet tarafından şirkete ödenecek.

İŞİD ile savaşacak kara gücüne ihtiyaç duyan ABD ve Rusya, Türkiye'yi savaşın içine sokmaya çalışıyor.

Tayyip Erdoğan tespit etti: "15 Temmuz'da bomba yağdıranlar bugünün hayırcıları"

Erkekler, şubat ayında 24 kadın öldürdü, 7 kadına tecavüz etti, 21 kız çocuğuna cinsel istismarda bulundu.

Galataport projesi nedeniyle yıkılan Tarihi Karaköy Yolcu Salonu'nun ardından, birinci derece tarihi bina olan Paket Postanesi de yıkıldı.

ARKADAŞLAR DEDİ...

YAV TAMAAM, TAMAMAM YAV...
LAN NE ADAMSIN LAN...
BÜYÜ OĞLUM
BİRAZ
HEH HE.

SS
KANİKA
NE ZAMAN
DEDİN?
TAMAM
ARİYCAM
SENİ.

TAM SALAK BU ADAM YAA... HEY ALLAHIM
YAA... BUGÜN AYIN KAÇI?
12'SİMİŞ...

E HAFTAYA
OLUYO
O ZAMAN
Dİ Mİ?

HAYIRDIR?

YA TAHSİN
YOK MU?

BU SALAK DÜN SARHOŞ KAFAYLA
BÜTÜN BİZİM WATSAP
GRUBUNA ANTALYA
BİLETİ ALMIŞ
MAL!

EEE.

MESBUR
GELECEKSEN
DİYOR
LAN DEDİM
YOK MOK
DİNLEMİYÖ.

İPTAL ETSİN SENİNKİNİ.

HE ZATEN BAŞTA
DEDİM YA... ADAM
DİYO CEZASI VAR
KÜSERİM Bİ DAA
KONUŞMAM
DİYOR YA...
AŞKIM.

GELİYORUM MU
DEDİN?

YOO...

YA YOK DİĞER
HERKES
GELİCEM
DEMİŞ
DİYO Bİ
SEN KALMIŞIM
GİDİLİR
AŞLIN...

GİDECEK
MİSİN

YOK!

Bİ OTELİN İÇİNDE
AŞLINDA ANLAMSIZ
HİÇ YANİ SİRF
ALKOL İÇİN
YAPILAN OLAY,
BİŞEY OLMAZ
GİTMESEM.

ARA O
ZAMAN
İPTAL
ETSİN...

FIRINI ÇEKİNCE
ARKASINDAN ÇIKTI ABİ
AL KOY YERİNE.

MANTIĞIN
TEMELLERİ

Bırakmıyor
peşimi
bırakmayacak.

uğur
gürsoy

Ökse Dede

98 YAŞIN..
DAYIM BAK
90 YILDIR
BALIMI
AKSAT -
MAM
SABAHLARI.

Ben 7 hafta
yaşıyorum
bana bakma.

Nice yıllara Ökse dede. ♥♥♥

ANNEN BABAN OLARAK ÖFKENİ ANLIYORUZ
VE BU ÖFKENİ GÖSTERMEK İÇİN HER GÜN
SEHPANIN BAĞAĞINA SİCMANI ANLAYIŞLA
KARŞILIYORUZ BECEN-CİM.

Vay kurnazlar ters
manyel yapıyorlar.

GÖNLÜNCE SİÇ
TATLI OĞLUM
NO PROBLEM.

Ooo anlaşıldı!
çok büyük dayahın
eşiğindiyim.

DÜZGÜN OYNAYIN LEN...
TE ALLAM YAREBBİM YA
TİPLERE BAK, HEH...

MORAL
BOZMA
DEVAM
BAS BASS.

OLMAM ADAM FEFES
VERFES ÇALISAKA!

TURAN
GALİMİ
BIRAK YA
VALLA
BIRAK.

SİMDİ GÖR
BURAYI!

FIRAT SEN BAYAA İYİ
BİLİYOSUN BU İŞİ.

TAM
SALAK
BUNLARI
BENCE

YUHH!
MAL GİBİ
OYNAMA
YIN
TURAN
TURAAN
YAPMA
VUR
!

OĞLUM BAK GİRARIM SENİN AZINI
BURUNU GÖT... NE GONUŞUB
DURUYON LAN!

TURAN
SKTRET
DEYMEZ.

ABİ!
ABİ!

YAZ
BUNU
TURI.

HELAL!

iptal icinyk

edinciyyk
iciyyk
ciyyk
eziyyk
iyyzz.

İÇYİİ. ŞU ÇAY BARDAGININ G.TÜYLE
EZ BENİ AL CANIMI NE OLURSUN.

BAK GİDERSİN
AMA Bİ SART.
LA SİNAN.

AŞKİİİİ!

GÜP

TAP!

Vizyon ve Dumrul Bey

Vizyon, öncesini bilmiyorum, Turgut Özal döneminde duymaya başladığım bir kelime. Türkçesi var, görme gücü demek. İngilizcede birisi için "Keskin gözleri vardır, şahin gibi görür," demek

İstediginizde kullanıyorsunuz, "vizyonu süper" diyorsunuz. Bir de parapsikolojide medyumvari insanların gördüğü şeyler anlamı da var ama başına para- ya da meta- getirilmiş hemen her şeyde olduğu gibi düz akıl hasıllığından ibaret olduğu için onu hiç karıştırmıyoruz. Zaten çağ atlamak, yükselen değerler, reform, gibi kelimeler arasında kaynadı gitti, kimse "Bu niye İngilizce?" diye sorgulamadı. Bu arada o dönemin favorilerinden "yükselen değerlere" ne oldu çok merak ediyorum. Zira bugünlerde sadece Kısmetse Olur'da insanlar birbirine yükseliyor (Sinirlenmek yerine kullanıyorlar). Bugün bahsetsen sinirlenen değerler gibi anlaşılacak neredeyse.

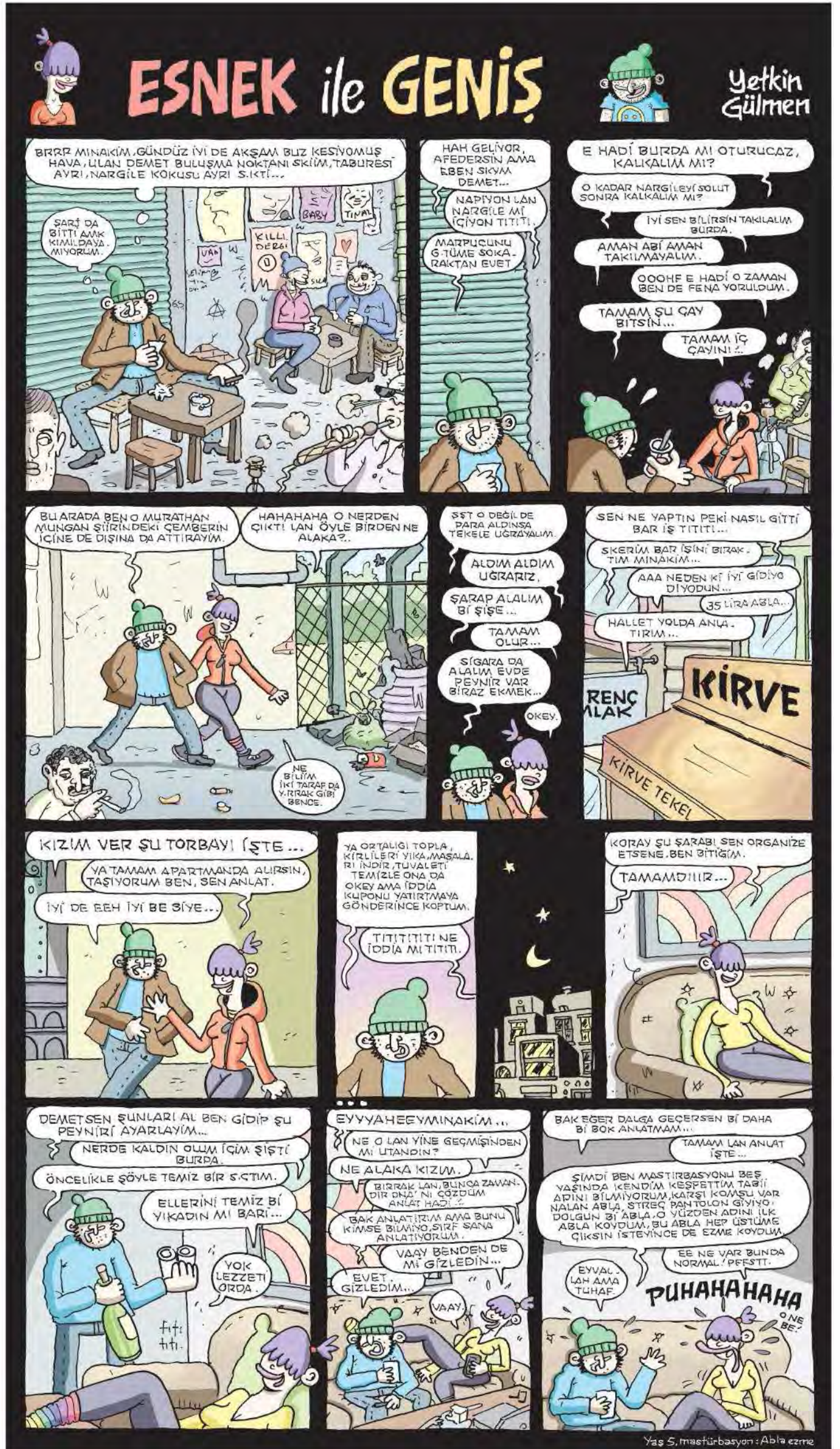
Niye durduk yere Türkçe'nin suyu çıkmış gibi vizyon kullanıldı diye sorarsanız ülkemizli vizyon'la tanıştırmanın Turgut Özal olduğunu hatırlatınak isterim. Hem miyop hem kataraktlı adam "İleri görüşlülüğünden" bahsetse uygun olmayacaktı. Ha benim için fark etmez. Gramere uygun kullanılması kaydıyla dünyadaki tüm dillerin kelimelerini Türkçe'nin içine sokuşturmaya açık bir insanım. Hatta tıpkı şimendifer, kambiyo, manifatura gibi okunuşlarıyla yazılsa daha da bir lezzetli bulurum.

Ha vizyon tabii artık daha da çok kullanılıyor, daha çok kullanıldıkça da daha fazla şeyi karşılıyor. Vizyon sahibi olmak, ileriye görmekten başlıyor, proje üretmeye uğruyor, büyük hedefleri olmak, hatta daha akıllı olmak anlamına bile gelebiliyor. Kendini polis olarak tanıttı kontör isteyen vizyonu yok. Canan Karatay'ı arayıp yüklü meblağ indiren vizyonu var. Adam 10 kontör, 20 kontör uğraşmak yerine bir seferde Cem Uzan'ın kontör havuzu kadar indiriyor. Misal kendilerine maliye memuru intibai verip dükkan dükkan gezerek "Maliye" dergisine abone kaydetmeye çalışan adamların vizyonu var, sokakta kendilerine dernek süsü verip "Engellinin Sesi" diye gazete satan vizyonu yok.

Yine mesela eskiden Çevre gazetesi satan arkadaşlar vardı. Bizim de C diye bir eleman vardı Bakırköy tayfasından, o da satardı. Ama onun vizyonu olduğu için kısa süre sonra elli kat daha fazla gazete alıp ekibini kurarak onlara sattırmaya başladı. Bu noktada C vizyon sahibi bir girişimci. Ha peki neden ekibindekiler Çevre gazetesi alıp kendi kendine satmıyordu? İşte burada C'nin inovasyonu devreye giriyor: Çevre gazetesi satılan gazete başına bir veriyorsa, bizim C iki veriyordu. Tabii bu sefer de matematiğin tavizsiz dünyası karşımıza çıkıyor: C sattığı gazete başına elde edeceği kârın iki katını nasıl verebiliyordu? Matematiğin insafsızlığına C'nin kurnazlığı alt ediyor. C, Çevre gazetesine satılan gazetelerin parasını hiç vermiyordu. Bir vermedi, iki vermedi, üç vermedi, hatta daha sonra çalıştırdığı elemanlara da vermemeye başladı. En sonunda Çevre gazetesini çıkararak da C'ye gazete vermeyi bıraktı tabii. Bu noktada C tekrar vizyonunu ve inovasyonunu kullandı: Gazetenin ilk sayfasını fotokopıyla çoğaltıp, "Çevreyle ilgileniyor musunuz? Bu sayfamızı paramız olmadığı için matbaa basmadı, fotokopı olarak çıkardık," diye satmaya başladı. Yani şimdiki kimse kendini kandırmasın. 90'lı yıllarda Çevre gazetesi satan yüzlerce genç gördüm, alan on binlerce insan gördüm ama bir insan evladının da acı Çevre gazetesini okuduğunu görmedim. Niye? Çevre gazetesi de vizyon sahibiydi. Az biraz duyurlı gibi insanlara vicdan satıyordu, dolayısıyla C'nin yaptığı da gayet mantıklıydı. Zaten gazeteyi alanlar okumak için değil destek olmak için alıyordu, dolayısıyla C'nin A4 kâğıda küçülterek sattığı gazeteleri de hatta "Aa Çevreciler zor durumdaymış," diyerek daha da bir şevkle aldılar. Ama C'nin inovasyonu da, vizyonu da buraya kadardı.

Yıllar sonra AKM'nin önünde servis beklerken biri yanıma yaklaşıp "Kan kanseri bir arkadaşımız için bu kartpostalı satıyoruz," dedi. Baktım kartpostal dediği resmen barlara koyulan reklam kartları, öyle normal kartpostal değil, kafamı kaldırıp yüzüne baktım bizim C. O da beni tanıdı, hemen sırtıttı. "Ne o oğlum sen Çevre gazetesi baronu değil miydin?" diye sordum, o da bu yukarıda okuduğunuz hikâyeyi anlattı. Kartpostal falan almadım tabii ama C'ben servise binerken arkadan geçen iki yaşlı kadına avına atlayan bir sansar gibi yapıttı. Herhâlde satmıştır.

Yani vizyonunuz olması ilâa başarılı olacaksınız anlamına da gelmiyor. Bunun için yer ve zaman da önemli. Örneğin Deli Dumrul'un nasıl bir vizyon sahibi olduğunu bugün anlıyoruz, köprüsünden geçen den 5 akçe, geçmeyenden 10 akçe alarak zamanının çok ötesinde bir yaklaşım sergilemiş. Masalda Azrail geliyor falan ama muhtemelen köylü birlik olup bunu eşek sudan gelene kadar dövmüştür, öldü diye bir kenara atmıştır da, bu dönünce bir daha dövmesinler diye Azrail mazrail bir hikâye uydurmuştur. Nedir, Deli Dumrul efendinin vizyonu çok ileriye görmesini sağlıyor ama yüzlerce yıl ilerisini görmek de bir işine yaramıyor doğrusu. Halbuki günümüzde yaşasa Türkiye'de köprü yapar, tıpkı Osmangazi Köprüsü gibi, geçenden de geçmeyenden de para alırdı, biz de Deli Dumrul değil Dumrul Bey derdik, adam sırasına yazılırdı. Kısmet değişmiş.

Merhaba.

Geçenlerde evde öyle Özlem'le sıklık, Esra Erol'culuk oynamaya karar verdik. Hazır evde paravan da vardı, çekti araya paravanı. Çünkü biliyorsunuz paravan her evin ihtiyacı olan bir ihtiyaç. Ben paravansız eve ev demem. Nasıl yaşıyor insanlar paravansız evlerde, anlamak mümkün değil. Paravan bir kuş gibidir, öter. İyice saçmalamak. Neyse... ama seviyorum. Saçmalamazsam ben ben olamam. Yeri gelecek saçmalayacağım aga. Ben ben olamam. Ben ben olamazsam peki ben bu işten ne anladım. Ne diyordum, çekti araya paravanı ve birbirimizi tanımaya yönelik şeyapmaya başladık. Peki dedim yaşınız kaç? Yirmi yedi dedi. Oha, hemen yalan söylemeye başladı. Yirmi yedi ne lan. Hemen de yirmi yedi. Ne sevildi be şu yirmi yedi. Direkt konuya girdim. Dedim kriter olarak acaba ne düşünüyorsunuz. Ben tıknaz seviyorum dedi. Uzun saçlı olsun, küpe neyin takması, sakal bıyık bırakmasın hiçbir zaman için dedi. Tam benim tersim olan bir insanı söylüyor bana. Allah Allah dedim içimden. Elinden de her iş gelsin, mümkünse odun kırmak gerekiyorsa odun kırsın dedi. Odun kırmak ne ki dedim içimden. Peki dedi ben size bir soru sorayım o zaman. Dedim sorun madem. Ne iş yapıyorsunuz acaba dedi. Dedim ben mizahçıyım, işte mizah üretiyorum, karikatür çiziyorum, mizah yazıları yazıyorum, stand-up yapıyorum. Gerçek işiniz ne peki dedi. Dedim yani gerçek iş derken. Gerçek iş yani dedi. Dedim benim isim bu yani, gerçek ki benim isim dedim. Öyle olsun madem dedi. Maaşınız ne kadar ki acaba dedi. Dedim benim maaşım iki bin lira. İki bin lira mı dedi. Evet dedim iki bin lira. Yalnız dedi ben biraz masraflı bir kadını. İki bin lira çok az. İki bin

lirayla siz bana bakabilecek misiniz ki acaba dedi. Dedim niye bakamayayım, bakarım tabii dedim. Ev sizin mi dedi. Dedim değil. Kiranız ne kadar dedi. İki bin lira dedim. Sıkıldım sonra hemen, dedim açsak mı acaba paravanı. Açtık paravanı, beğenmedi beni Özlem. Çay içseydik bari dedim, çayı da yeni demlemiştim çünkü. Çay içeriz çay içmede bir şey yok dedi. Çay içtik sonra beraber. Breaking Bad ikinci sezon koyduk dvd olarak, oturduk onu izledik sonra bölüm bölüm. Esra Erol'culuk da bir yere kadardı çünkü, çabucak darladı.

Denizlispor Samsunspor yazıyor, ben onu **Denizlispor Şampiyon** olarak okuyorum.

Yukarıda isim var diyor, **kardeşim var** olarak duyuyorum.

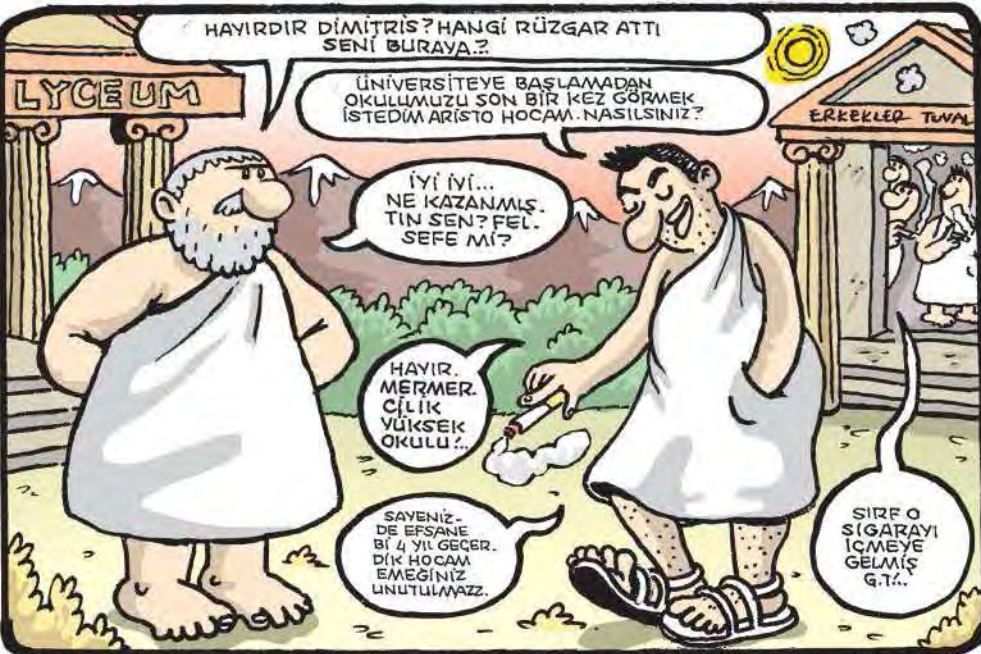
Bir keresinde de yazarlar milli futbol takımı olarak, ülkelerden bir ülkede turnuva katılmıştık yine. Üçüncü olmuştuk. Turnuva sonu ödül töreninde kupamızı aldık, madalyalarımız takıldı boyunlarımıza. Bir de ayrıca hediye olarak hepimize teker teker ketil verdiler. Teker teker ketil. Tüm takım futbolcularına. Sekiz takımdan işte yüzden fazla futbolcuya yüzden fazla ketil. Futbol sahasındayız hepimiz. Baktım şöyle bir ketila, dedim ben bunu İstanbul'a ne götüreceğim şimdi. Orada da çocuklar var. Dedim ben bu çocuklardan birine hediye edeceğim bu ketili. Çocuklardan birine hediye ettim ketili. Nasıl sevindi ama çocuk. Sonra ben ilk hareketi yapmış oldum, bütünü ne kadar futbolcu daha varsa ketilli, ketilları çocuklara armağan etmeye başladılar. Yüzlerce ketil el değiştiriyor. Çocukların mutluluğu dünyayı güzelleştiriyor. Yalnız biri var, bizim takımdan bir de, ketiline sıkı sıkı sarılmış, asla vermiyor ketilini hiçbir çocuğa. Ne kadar ketil varsa futbol sahasında hepsi el değiştirdi, bir bunun ketili kaldı sabit. Futbol sahası bir bayram yeri oldu. Bu bayram nedir bilmeyen bir tip demek ki. Bu çocuk sevindirme nedir, hoşluk nedir bilmeyen bir tip demek ki. Bir bildiği varsa

ketil, başka da bir şey bilmeyen bir tip demek ki. Tören bitti. Otele odalarımıza döndük. Türkiye'ye dönüş için bavullarımızı hazırlamaya koyulduk. Lobide buluştuk. Bu tip geldi. Bavulu ve ketili ile. Ketili sığdıramamış bavula. Öyle çirkin bir görüntü ki anlatamam. Sürekli ketili gözümüzün önünde. Otobüse biniyoruz ketil, iniyoruz ketil, havalimanına giriyoruz ketil. Uçağa biniyoruz, ketil. Uçağın içinde ketili bagaja sığdırabilmek için saatlerce uğraştı. Uçak indi, ketil. Türkiye havalimanına girdik, ketil. Pasaport kontrol, ketil. Duty Free, ketil. Bagaj teslim döner bant, ketil. Hayatımda bir ketildan bu kadar nefret edebileceğimi asla düşünemezdim. Sonra herkes evlerine doğru dağıldı. Ketil da gitti öyle. Bu sene de yine gittik aynı ülkeye turnuvaya. Ketilmen de geldi yine. Ben ona ketilmen diyorum artık ama o bunu bilmiyor. Otel odasında biz arkadaşlarla laflarken kapımız çaldı. Ketilmen gelmiş. Buyur ettik içeriye, sohbet etmeye başladık. O anlatıyor biz dinliyoruz, biz anlatıyoruz, o dinliyor, ben anlatıyorum, diğerleri dinliyor. Ama hep böyle yeri gelse de lafı ketila getirsem diye nasıl yanıyorm bilemezsiniz. Yeri de gelmiyor bir türlü. En sonunda dayanamadım, alakasız bir yerde, "ketili ne yaptın ki sen geçen seneki" dedim, "hani geçen sene bize hediye ettikleri ketili, ne yaptın ki sen o ketili" dedim. Ben de acayip pisim biliyorum. "Verdim ya çocuklara ben de ketili" dedi. ağzım açık kaldı. Hiçbir şey diyemedim. Şoke oldum. Gitti sonra, Orçun'a döndüm, Orçun, Sedat'a döndü, Sedat bana döndü. O anlarda dünya durdu. Çünkü böyle bir büyük yalan karşısında dünya da biraz olsun dönmeliydi.

Hoşça kal.

"sahne 2017"

0 Mart Cuma / BKM Mutfak Sahne / Saat: 21.00 / bilgi: 0212 327 72 00
11 Mart Cumartesi / Kadıköy Kılıç Mekan / Saat: 20.15 / bilgi: 0536 954 58 35

YİĞİT ÖZGÜR

Sir Bülmece

"Dışarıda deli dalgalar...
Gelir duvarları
yalar."
Kertenkele.

"Ölüm gibi bir şey oldu
ama kimse ölmedi."
Gondol

"Kah çıkarım gökyüzüne
seyrederim alemi,
kah inerim yeryüzüne
seyreder alem beni."
Yine Gondol

Alerji doğanın insana "senin tipinden mi neden bilmiyorum, seni çok sevemedim" demesinin en öz, en içten yoludur. En güzel düşmanlıklar böyle başlar. Nedensiz yere, aniden. Aşk gibi, akrabalık gibi. Hayat böyle, insan herkesle arkadaş olamıyor, düşmansız yaşamıyor.

Normal insanla düşman olursanız arkanızdan konuştuğunu duyarsınız, siz

de onun arkasından konuşursunuz, kafanızın içinden onunla kavga edersiniz, öyle laflar edersiniz ki altından kalkamaz, nutku tutulur yüzü kızarır, bu durum hoşunuza gider ve kendinizi evde üzerinizde eşortman takımıyla otururken "meh meh meh, adamı böyle yaparlar" diye kikirderken bulursunuz. Doğayla düşman olursanız nedensiz yere gözleriniz kızarır, burnunuz akar, deriniz kabarıp. O kadar çok hapşırırsınız ki sizi hapşırırken gören karşı cinsten insanlar "zayıf bu ya, sağlıksız, çürük gibi bir şey, bununla çiftleşsem çocuklarımız da çürük olur, o yüzden hoşçakal" diye düşünürler. Soyunuzu devam ettiremezsiniz, soylu gençlerinizi gelecek kuşaklara aktaramazsınız; zavallılar gibi, nedensizler gibi yalnız ölürsünüz. Doğa en büyük düşmandır. İnsanın kısmetini kapar, doğal seleksiyon sürecinde önünüze taş koyar, yükselmenizi engeller. Doğa bazı insanlar için piknik, bazı insanlar için ise zulüm demektir.

Bir sürü alerjim var, çoğunun doğasını henüz anlayamadım. Kediyi anlamam mesela, kedi ölüm demek. Ağzım burnum kızarıyor, gözlerim kaşınıyor. O yüzden sevilme talebiyle gelen kedileri genellikle ayağımla ya da dirseğimle seviyorum. Unutmayın, sokakta kedinin kafasını ezmeye çalışıyormuş gibi görünen herkes hayvan düşmanı olmayabilir. Linç etmeden önce bir sorun, işin aslını öğrenmeye çalışın. Sevilmek için gelen kedileri eli boş göndermemeye çalışıyorum. Zaten normalde "ben biraz da siz istediğiniz için, "gel tahir ambarlarına adanmış fareleri yersin" dediğiniz için doğayı bırakıp geldim; şimdi diyorsun ki "tahir ambarı yok, fare de bitti, ben salam yiyorum, sen kuru mama yiyeceksin". Yaptığımız en hafif tabirle ayıptır. Bilmiyorum, senin içine siniyorsa böylesi ben daha bir şey demiyorum" der gibi bakan hayvanlar; sevmeyen gönderince iyice ölmüş annesine küfür etmiş gibi bir hareketler içine giriyorlar. Dünyaya alacaklı gelmişler, tahsil etmeden gitmeyecekler. Kimseye borçlu kalmak istemem,

kediyi bile. Kediyi dışında neye alerjim var bilmiyorum. Hayat yolunda giderken aniden burnum akmaya başlıyor, olmuyor.

Hayat bunun mücadelesiyle geçecek. Dert anlatmaya kalkan benden sempati ve "ben de alerji var abi" şikayeti alacak, içinden "herdini skeyim sarıoğlu, ben nişan attım diyorum o alerji diyor" diye düşüncecek. Sizin canınız sağolsun. Sizininki de kötü biliyorum ama sabır gösterin, dinleyin: Alerji yüzünden garibana zulüm etmek zorunda kalırım. Umarım ilginizi çekmeyi başarabilmişimdir. Normalde kalıgımdan biraz daha zor bir durumda kalırım. Evden çıkarken her şey normaldi, metro girişinde aniden burnum akmaya başladı. Ne ceplerden, ne çantamdan kağıt mendil çıkmadı; kullanılmış kağıt mendil bile çıkmadı, hiçbir şey çıkmadı. Oysa imkansız; her cepte, çantanın her gözünde en az bir tane kullanılmış kağıt mendil olur normalde, doğanın kanunu gibi bir şey bu. Olmayınca olmuyor demek ki. Metrodan geri yürüsem en yakın bakkal on dakika yürüme mesafesinde, bu halde metroya binersem burnumu elimle koluma silmek zorunda kalırım, aranızdan ilgi ve sevgiye aç bir insan beni o hale videoya çeker, youtube koyar, video milyonlar izlenir. Öyle bir şeyi de ben istemem.

İstemsiz bir şekilde metro girişinde kağıt mendil satan çocukları aramaya başladım. Dünya rezil bir yer biliyorsunuz, allah belasını versin, çocuklar yaşlılar sokakta mendil satmak zorunda kalıyorlar. Sokakta

mendil satan çocuklardan mendil almamamız lazım, çocuğun haline üzülüp mendil alırsanız ertesi gün yine mendil satmaya yolluyorlar çocuğu. Bu çark böyle dönüyor. Bunların hepsini en baştan, kamu spotu gibi yazayım da bundan sonra anlatacağım yüzünden beni canlı canlı ateşe vermeyin. Metronun girişinde mendil satan bir tane çocuk vardı ama önüne sadece bir tane kağıt mendil koymuşlar. Onun da satılık olmadığı çok belli; daha önce de çoluk çocuktan, yaşlıdan mendil almak zorunda kalırım, bu işin nasıl işlediğini biliyorum. Uyuşturucu ticareti gibi anlattığının farkındayım. Biraz uyuşturucu gibi gerçekten, almanız lazım, satana da zararlı alana da zararlı ama bazen almak zorunda

kalıyorsunuz. Çocuğa çok ayıp olacak ama benim o mendili almam lazım sanırım. Yaşamayana anlatmak zor, burnum inanılmaz akıyor.

Tek elimle burnumu tuttum, tek elimle de ceplerimi karıştırmaya başladım, en azından yerdeki tek mendili almamı hoş gösterecek bir miktar bozuk para bulurum ümitliyle.

Ceplerimden toplamda sadece elli kuruş ve bir önceki gece taksicinin bana itelediği sahte elli lira çıktı. Sahte elli lirayı iş arkadaşlarıma, yakınlarıma, sevdiklerime gösteririm; güzel bir muhabbetin kapısı açılır, acıyı birlikte bal eyeriz düşünceyle cebimde dolaşıyordum. Toplum bunun için var. Zor zamanlarda birbirimize şakalar yapacağız, moral vereceğiz. Kağıt mendili bakkalda bile yetmişbeş kuruşa satıyorlar, elli kuruş iyice vicdansız gibi olacak. "Bütün bunlar, şu an gerçekten yaşıyor" diye düşündüm kendi kendime. Dünyanın bir yerinde insanlar tam şu anda saat farkından faydalanarak kızılı erkekli parti yapıyor. Dünyanın bir yerinde hastane odasında bir kadın yeni doğmuş bebeğini ilk kez

kucağına alıyor, öpüyor, "bunun kafası yamuk mu, neden böyle bu, normal mi kafasının yamuk olması?" diye düşünüyor. Yeni doğmuş bebeklerin kafaları yamuk olabilir, sonradan düzelir, kemikleri daha esnek olduğu için elle bile düzeltilebilir. Yarın öbür gün bebeğini yamuk kafalı doğarsa paniklemeyin, işi bilen, eli yatkın bir doktor olan bebeğinizin kafasını yuvarlamasını isteyin. Benim de ilk doğduğumda kafam yamukmuş ancak doktor amcam yerinde bir

müdahaleyle yuvarlamış. Şu an memnunum kafamdan. Bunlar bebek bekleyen çiftler için küçük ve pratik ipuçları.

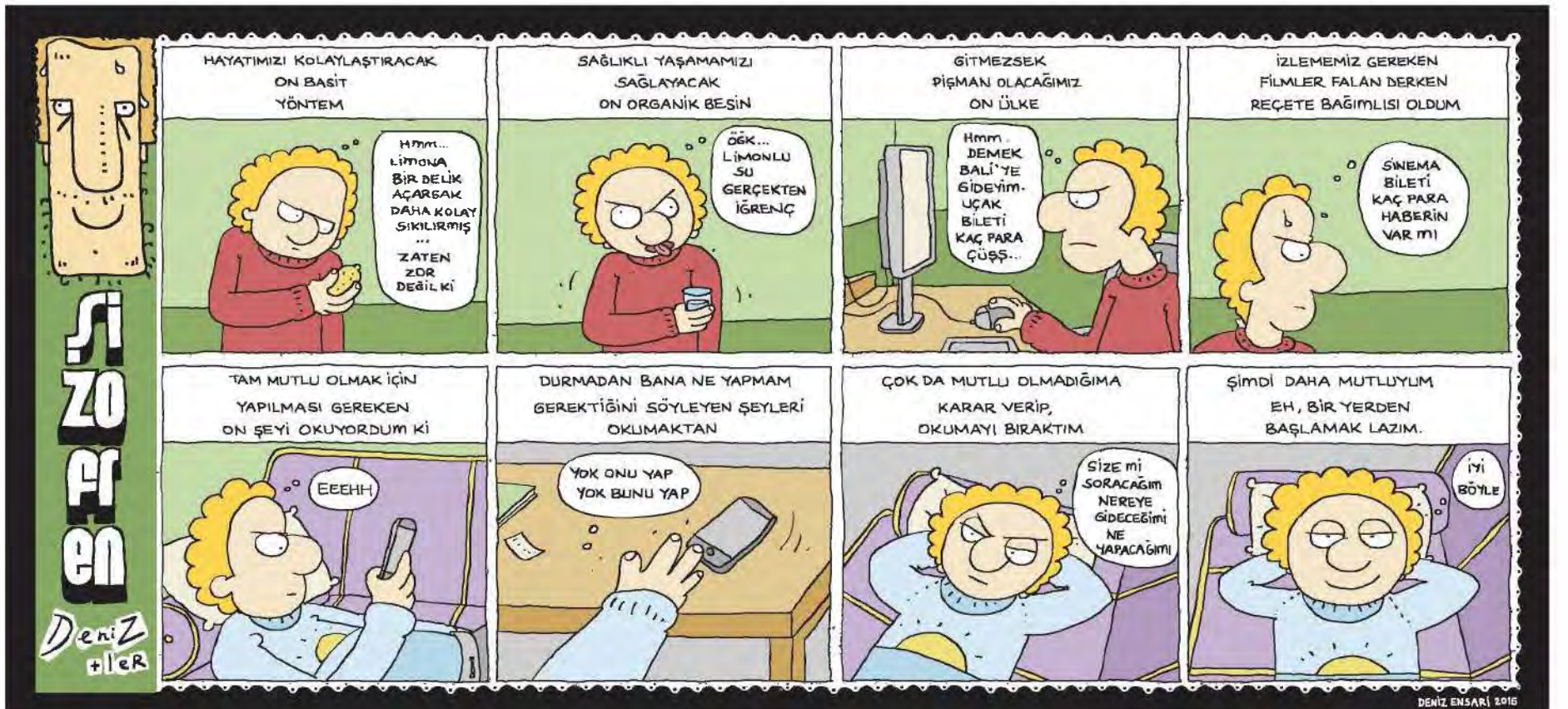
Sahte elli lira.

Elli kuruşu çocuğa verdim, yanına çömelip "ya kusura bakma ama mendili alabilir miyim?" dedim. "Al abi, ayıp ediyorsun" dedi ama biraz canı sıkıldı. "Burnum çok kötü akıyor" dedim, bir şey demedi. Tam olarak içime sinmedi olaylar. "Elli lira var ama sahte, taksici verdi, sana vereyim mi onu?" dedim, "ver!" dedi. Elli lirayı çıkardım verdim, biraz inceledi, neşeleni, "aynısı gibi yapmışlar" dedi. "Çok mikatlı bakarsan anlaşıyor zaten, işiği tutunca atatürk çıkması falan her şeyini yapmışlar" dedim. "Kağıdı tıraş" dedi, "aynen" dedim, "kağıt yaramaz". Bir süre sahte elliye bakarak durdum. "Bi de mendilin paketini açar mısın, elimi kullanamıyorum" dedim. Sağolsun paketi açtı, içinden mendil verdi. Burnumu eni konu sildikten sonra çocukla helalleştirdim, metroya doğru yol aldım.

İşte sokakta satılan tarihi geçmiş kağıt mendilden zehirlenip ölmemin öyküsü budur. Baya bir gazetelerle haber de oldu, internete "sahte kağıt mendil zehirlenme" yazarsanız çıkar zaten. İlginç bir olay olduğu için posta gazetesinde özel dosya hazırladılar, tam sayfa çıktı, uzmanlarla röportajlar falan da yaptılar. Benim için çok geç ama siz okursanız iyi olabilir. Sevgiler, Erman.

- Nişanı atan taraftan maddi tazminat isteyebilir miyiz?
- Nişan bozulması durumunda takıları geri vermezsem ne olur?
- Nişanı bozan taraftan manevi tazminat isteyebilir miyiz?
- Nişan hediyelerinin tadesi davası nedir?
- Nişan bozulması durumunda takılarla alınan eşyalar için hak iddia edebilir miyim?

Nişan after party.

Tribal
enfeksiyon

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

“En tatlı kanun ki insanoğlunda;/ Şarap yaparlar üzümlerden/
Ateş yaparlar kömürlerden/ İnsan yaparlar öpücüklerden”
Paul Eluard

"ZULMET-İ BEYZA"

Ben çocukken çok olurdu. Çok sık.
Çok çok daha yoğun olanı. Bir süt şişesinin içine düşmüş gibi
olurdunuz. Bir uyanırsınız pencere iptal. Bir donuk beyaz. Gelmiş
camaya dayanmış. Daracık sokağın karşısındaki ahşap evler yok.
Gökyüzü yok. Çok uzaklardan acı acı sis düdükleri. "Sokağa çıkıyım
mı anane?"
Hoşuma giderdi.
"İşıkların kesilmesi"nin gittiği kadar hoşuma giderdi. O zamanlar
benim için aynı kuldardaki eşit hazlar.
Çok büyük bir hayal kırıklığı yaşamışım ama sonra işte; Meğer, bir
bulutmuş o;
Yere inmiş bir bulut.
Daha doğrusu;"bulut" denilen
şey "o"ymuş. Nasıl? Nasıl
olabilir? Bir gün napip edip bi
şekilde üzerlerinde yuvarlanmayı
hayal ettiğim; o yumuk yumuk,
yastıkımsı köşelerinde uykular
düşlediğim, yeryüzünün en ilginç,
en tatlı, en en sihirli, üzerlerinde
bir masal ülkesi gizli o pamuksu,
pastır kremasıvarı. renkten renge,
şekilden şekle giren o efsunlu
şeyler. O kadar hoş başka ne var
ki?
"O bu mu?" "Onlar?" "Yok
canım, diyildir öyle o" Bu yok
ki. Dokunamıyorsunuz bile.
Üzerlerinde yuvarlanmak? İçinden
geçiyorsunuz. Elle tutulmaz. Bir
koskoca hayalet. Boşlukta yavaş yavaş ip ip, bir hayal gibi şekillenen,
o varla yok arası "pamuk şekeri" kadar bile bir maddi gerçekliği
yokmuş. Yokmuş meğer. Yazık! O (pamuk şekeri) hiç olmazsa bir
oranda "var" Dokunulabiliyor. (ben ki o şekeri daha bulutlara
benzerliğiyle dolayısıyla. onlarla nispetlendirerek o derice severdim.
--bir pembe bulutun bir parçasını ağzına atar gibi--)
Sükût u hayal. En önemsedğin şey. Yokmuş meğer.

"ALTIN PENCERE"

O eski 'hayal kırıklığım'a(bulut/sis meseleleri) benzer, hatta onu katmerlendiren etkiyi, o aynı yıkıcı etkiyi, o ünlü masal yapmıştı; "Altın Pencere" masalı. Çocuktum. Çok şaşırmıştım. Bir yer sızlamıştı: karnımda. Uzaklarda, tepelerin ardında parıltıdayan "altın pencereleri" olan o ev. Herşeyi göze alıp yola çıksan, tepeleri aşsan bile olmuyordu. Ulaşamıyorsun. Yok oluyor. "Bile"de değil, yanlış, daha doğrusu; bütün o çabayı göze aldığın, çok yakınlaştığın için, sırf "o yüzden" yok oluyor. O altın pencereler yokmuş meğer. Batan güneşin camlardaki yansımalarından ibaretmiş onlar. Ürpertici gelmişti bana. Yakınlaşırsan yok oluyor. Sadece "Uzaktan seyredersen var" olan birşey. Brrr. Çok istediğin için; Yaklaştıkça yaklaştıkça(yaklaştığın için) kaybediyorsun.

Tabi masalda boş bir; "güya teselli" yok da değildi; O geldiğin tepeden bakınca senin kendi evin de "altın pencereli" değil miymiş meğer. Bak bak. Oradan da senin evin öyle, o şekil görünüyormuş. Meğer. Hadi sevin buna. Öyle bitiyordu masal. Sanki evine dönünce altın pencere var.(çok altın sever bir insan gibi mi oldum ama, burda şimdî, değil öyle için aslı) İllusion/yanılsama ile ilk karşılaşma. ("hoşgelinden bebek")

Hayal/kuruntu/hulya/aldanma/göz aldanması.

ELAN

İşte yine şehri siliyor. İşi bu. Karşımda. Adım adım. Epeydir bunca kesif olanı yoktu.

Ne yapılır bilmiyorum. Hazır ritüelim yok.(çay mı koysam?)
Seyretsen, nesini seyredicen? Bembeyaz. Sadece beyazlık. O bizi
seyrediyor. Geldi camlara dayandı. "Gurbetten gelmiş", "yorgun"
yolcu:"beyaz perdeleri, ger yavaş yavaş" diyordu hancı'ya. O
ünlü şiirde/şarkıda. İyi bir şey mi yoksa? "Dünyanın rengi"nden,
şeklinden yorgun düşmüş zihinlere şifa mı? Bu beyaz, bembeyaz
kısır mola?

Olmuyor öyle maalesef. Bir tedirginlik hissi. Derin bir nefes
alıyorum. "Sıkıntı" Sadece o. Onca korku filminde tepe tepe
kullanılmış boşuna değil. Drakula'nın şatosunun etrafı silme sis,
üçyüzlü beşgün. Niye zannediyorsun? Çocuk işi değil bunlar.
Rahmetli Eflatun Abi anlatmıştı;(bizim mesleğin efsanevi Eflatun abi'si,
adını yine bir vesile ile anmıştım burda)

Londra'ya bir çizgi film atölyesinde çalışmak için gitmiş. Gençken,
50'li yılların başlarında. Eflatun abi bir Üsküdar çocuğu. Yurtdışına
ilk çıkışı.

Ayağını görmeyiş. Hem de yabancı, bilmediği etmediği yerler. (bilmediğin ülkeler bir tür sis yayar zaten) Beyazlığın ortasında tek başına kalıvermiş. Dillerini de bilmiyormuş. Bir iki bağırmış Türkçe. “Heey, kimse yok mu?” gibisinden. Beklemiş. Hiçbir ses gelmemiş. Sadece çok çok uzaklardan, derinlerden sis sirenleri. Bir müddet, kıpırtısız öylece durmuş. O bembeyazlığın içinde el yordamıyla bir kaldırım benzeri bir çıkıntı bulup çökmüş. Yürüsen hangi yöne yürüyeceksin? Yer, yön mön, herşey kayıp. Yapılabilecek hiçbir şey yok. Çare yok. Bir sigara yakmış. Sabaha kadar orda, öylece beklemiş. O derece büyük bir yalnızlık ve tecrit. Hem ürpermiş hem imrenmiştim. Benzersiz bir tecrübe olmalı. Issız adadan beter. Etsiz ayaksız, sadece bakan bir göz’e dönüşmek. Sadece göz. Baktığın da yok; Baktığın şey. Kendi içine doğru bakan bir göz. Hepsi o.

Eklatun Nuri Erkoç

Bu sisin içinde bir de uyku?
İyice koyu/bulanık sularda gezinen balıklar gibi dolaşmak da hoş
olurdu belki, çıkıp dışarı. ("*çıkma*"*’*derdi *ananem olsa*)
Neyse. Belki başka bir sis'e.
Kismet.

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

"Zulmet-i beyza: beyaz karanlık" Tefîk Fikret'in ünlü "Sis" şiirinden.
 "Hancı" şiiri: Bekir Sıtkı Erdoğan

Çarpışma İpek & Burak

18

Yazan: Gizer Öky

"kendimi
durduracak
değilim"

Fırat Budacı

BABA PARMAĞI

"Sen ne yiyorsun?" dedi. İşaret parmağı, soruyu sorduğu kişinin yüzünü gösteriyordu. Belli ki bu parmak cevabı alınca kadar gerginliğini koruyacaktı. Vakit ilerliyordu, parmak sabırsızdı, cevap bir türlü gelmiyordu. Gergin parmak, "Evet!" diyerek acele etmesini istedi. "İskender;" dedi tehdit altındaki çocuk. Parmak, şeklini bozmadan yatay olarak kaydı ve diğer çocuğun suratında durdu: "Sen ne yiyorsun?" Diğer çocuk, tecrübeli olduğundan parmak saldırısını hemen savuşturdu: "Ben de İskender." Beklediği cevabı alan parmak, yan tarafa ilerledi ve hafif yukarı kalkarak annenin suratını buldu: "Sen? " "Ben de İskender alayım, ama tereyağsız!" dedi anne. Bütün bu totaliter yönetim biçimi içinde kilo problemini araya sıkıştırmayı başarmıştı anne. Aslında bu parmağın sahibi sinirli falan değildi, sadece bir erkek olarak yönetme alışkanlığını icra ediyordu. Restoranlar; babaların güçlerini görünür hale getirebildikleri mekânlardan biridir. Bu yüzden parmakları "sen" efektiyle ateş eden bir namı gibidir. Yan masada olmama rağmen bana bile yönelecek kadar kuvvetliydi. Bana, "Peki ya sen?" diye ateş etse, derhal boyun eğe; hemen "İskender" derdim. Parmak, kişilere özel saldırısından kazandığı üç adet iskenderden sonra, büyük taarruza geçti. Bir silecek gibi aile bireylerinin suratlarında dolaşarak içli köfte taraması yaptı. Anne hariç olumlu cevap alınca, saha araştırmasının sonucunu garsona rapor etti: "Şimdi bize önden üç tane de içli köfte veriyorsun." Sonra bu parmak içecek siparişleri için tekrar suratlara doğru kalktı. Garsona biri diet (anne), 4 kola yazdırıldı. Bir maestro gibi yönettiği parmağıyla ailesini besliyordu. Gerçekten etkileyici bir gösteriydi. Bu yüzden kendi siparişlerimin aynı gıdaları içermesi normal sayılmalı. Bana kalırsa, kim bu gösteriyi izlese, önden içli köfte, arkadan

İskender yer; aralarda da kola içerdi.

İskenderler geldi. Diyet Anne, ilk lokmayı alır almaz çatalı elinden bıraktı. Eğilip kokladı. Burnunu buruşturdu. Ben de kendi iskenderimi kokladım. Tartışmasız bir biçimde koyun kokuyordu. Bu tür durumlarda sorun çıkarma ihtimali yüksek olan babaya baktım. Dili, dışarı çıkıp dudaklarını yalayarak lezzeti çoğaltmaya çalıştığına göre, onun için bir sorun yok gibiydi. Parmak çocuklarsa, yemeğin lezzetinden bağımsız, beslenmek eyleminin bir an önce sonlanması için çatalı koyunu dürterek vakit geçiriyorlardı. Anne, koyunlarla olan sorununu masanın yöneticisine şikâyet etti. Baba, eşine tabağındaki sorunun koyundan değil, istememesine rağmen dökülen tereyağından kaynaklanabileceğini söyledi. "Neyse ne," dedi anne, "ben bunu yemem." Parmaklı Baba, gözleriyle garsonu aradı. Parmak kalkıyor, dedim içimden. Kalktı. Garson derhal geldi (havadaki parmaklara doğru koşulan zor bir meslektir garsonluk). Baba, "Yalnız bu iskenderde tereyağı olmayacaktı," dedi. Suratı, bu büyük hata eğer düzeltilmezse, öfkeyle patlamak üzere hazırda bekliyordu. Garson, "Derhal değiştirilim efendim," deyince patlamaya hazır yüzü, "ha şöyle" anlamında rahatladı. İşler yolundaydı. Tabağımda yatan koyun için ben de parmağımı kaldırmak isterdim, ama üst üste kalkan parmaklarla işletmeyi zor durumda bırakmak biraz gereksiz, daha doğrusu yorucuydu. Garson, kısa bir süre sonra yeni iskenderi getirdi.

İskendere uzun uzun bakmak kabul edilebilir bir davranış olmadığından, yemek istemediğim halde bir parçayı ağzıma attım.

Gerçekten kötüydü, ağzımdaki parça büyüterek çayır günlerini hatırlatan kokusuyla bir koyuna dönüşüyordu. Bütün halinde yuttum. Üzerine asitli kola gönderdim. Sonucu görmem gerekiyordu, göz ucuyla Parmak Ailesi'ne baktım. Anne, tahmin ettiğim gibi yeni iskenderi de yemiyordu, yüzü buruştu. Sonra aniden, buruşmak üzere yüzünün ortasında toplanmış olan organlar birbirinden ayrıldı. Kaşlar, alnın ortalarına kadar kalkarken, gözler en büyük hacmine ulaştı. Diyet annenin parmağı, yeryüzüne dimdik, göz hizasına kadar kalktı. Babanın parmağı bu denli başarılı ve yeterliken, onun parmağını görmeyi beklemiyordum. Sonra ağzından bütün bu hazırlıkları açıklayan kelimeler fırladı: "Hayır Kerem! O yemeği bitirmeden kalkamazsın!" Kerem, sandalyenin en kenarına kadar kaymış, koşma arzusuyla doluydu. Anne, "Sana hayır dedim!" diyerek tekrar uyarınca, götünün sol yarısı sandalyede, sağ yarısı boşlukta, donakaldı.

Sol yarısı da kurtarmak için bir umutla babasına baktı. Baba, "Sen bilirsin, istiyorsan kalk!" dedi. Kerem boşluktaki yarısı da sandalyeye aldı. Çünkü kelimelerin dizilişine bakıldığında olumlu bir anlamı olan bu cümle, yüzüne doğru tutulan parmak yüzünden, "Sıkıyorsa kalk!" anlamı kazanmıştı. O an babayla ikinci defa göz göze geldik. Restorandaki oturma planımıza göre, Baba, Kerem ve ben aynı doğru üzerinde yer alıyorduk. Babanın parmağından "Sen!" diye çıkan tehdit, Kerem'in kafasını sıyrarak bana ulaşıyordu. Derhal önüme döndüm. Mecburen koyundan bir çatal daha aldım. Kolayı ilk koyunu eritmek için harcadığımdan, içimdeki kokuyla baş başa kaldım. Sürekli yakalanarak İskender'i bitirmek zorunda kalabiliyordum. Hesabı istedim. Kalktım. Parmaklı Aile'ye bakmadan kapıya doğru yürüdüm. Arkamdan bir ses, "Bir dakika bakar mısın?" dedi. Döndüm. Parmağı havadaydı. Kafam, alnımdan başlayarak karıncalanmaya başladı. "Buyrun," dedim. Parmak, kayıp yatay bir konuma geçerek kalktığı masaya yöneldi: "Cep telefonunu unuttunuz." "Ha öyle mi teşekkür ederim," dedim. Bir gün ailemi ben de böyle yönetebilecek miydim?

Yeni tabak, eski tabaktaki koyunun iki-üç döner bıçağı uzaklığındaki parçalardan oluştuğu için sorunun çözülmeyeceğinden emindim. Merakla sonucu bekliyordum. Merakla sonucu beklerken bakmak konusunda bazen abartıyorum. İlk defa göz göze geldik parmaklı babayla. Derhal başımı eğerek önümdeki koyuna bakmaya başladım. Bir

ses, "Bir dakika bakar mısın?" dedi. Döndüm. Parmağı havadaydı. Kafam, alnımdan başlayarak karıncalanmaya başladı. "Buyrun," dedim. Parmak, kayıp yatay bir konuma geçerek kalktığı masaya yöneldi: "Cep telefonunu unuttunuz." "Ha öyle mi teşekkür ederim," dedim. Bir gün ailemi ben de böyle yönetebilecek miydim?

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, eseri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayıncı ve çizilen yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayım ortamında ve/veya ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 9 MART 2017 | Sayı: 497

Haftalık Yayın Süreli Yayıncı
YAYINCISI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy

SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Banış Uygur

YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd. Nuri Aşar

GENEL MÜDÜR: Orhan Aşar MÜESSESE MÜDÜRÜ: Cüneyt Aydın

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin - Murat Cengiz Kaligrafi: Şevki Sayışman

Muhasebe: Münire Tahirler Halkla İlişkiler: Songül Yıldız Ofis Sorumlusu: Selami Yılmaz

Adres: Asmalımescit Mah. Sofyalı Sok. Hamsan Ap. 2-Blok No: 20/12 Kat:1 Beşiktaş / İSTANBUL

Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619

Baskı: İleri Mabaacılık ve Yayıncılık Tic. A.Ş. Yeniköy / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33

Genel Dağıtım: DDP - 0212 422 22 22

Abonelik: Yurtiçi: 1 TL Ayrık: 12 TL Ayrık: 12 TL Ayrık: 12 TL Ayrık: 12 TL

TR35 0006 7010 0000 0001 2178 59 USD: TR74 0006 7010 0000 0001 3459 73 EUR: TR42 0004 7010 0000 0001 3459 67

ÖZER AYDOĞAN

